

Slovenski dom

Štev. 55

V Ljubljani, v torek, 9. marca 1943-XXI

Leto VIII.

Izključno pooblaščenka za oglaševanje italijanskega to tujega
izdava Unione Pubblicità Italiana S. A. Milano

Uredništvo in uprava, Kopitarjeva 6, Ljubljana
Redazione Amministrazione Kopitarjeva 6, Ljubljana

Concessionaria esclusiva per la pubblicità di provenienza italiana
ed estera, Unione Pubblicità Italiana S. A. Milano

Bollettino n. 1017

Intensa attività aerea in Tunisia

21 velivoli nemici abbattuti

Il Quartier Generale delle Forze Armate comunica:

In Tunisia l'aviazione ha svolto intensa attività.

Nostri cacciatori abbatterono in aspri duelli 12 aerei nemici; di questi, 11 precipitarono ad opera di una formazione del 16° gruppo comandata dal Capitano Pagliari Giovanni da Parma. Altri 9 apparecchi sono stati distrutti dalla caccia germanica.

Aerei tedeschi hanno bombardato il porto di Tripoli, colpendo due mercantili con bombe di grosso calibro.

Durante la giornata un nostro velivolo è andato perduto.

Nota al Bollettino n. 1017:

Nei vittoriosi combattimenti sostenuti dalla nostra caccia in Africa settentrionale, citati nel Bollettino odierno, si sono particolarmente distinti i seguenti piloti: Tenente D'Ameglio Giovanni da Napoli, Lattanzi Alfonso da Norcia (Teramo), Martire Elio da Napoli, Sottotenente Ferazza Adelmo da Roma, Moritto Giammaria da Ittiri (Sassari), Robetto Giuseppe da Montafia (Asti), Maresciallo Scimionato Otello da Preganziol (Treviso).

Vojno poročilo št. 1017

Obsežni letalski nastopi v Tuniziji

21 nasprotnih letal sestreljenih

Italijansko uradno vojno poročilo št. 1017 pravi:

V Tuniziji je letalstvo živahno nastopilo. Naši lovci so v hudih dvo bojih zbili 12 nasprotnikovih letal. Od teh jih je 11 treščilo na tla po zaslugi oddelka 16. skupine, ki ji poveljuje stotnik Pagliari Giovanni iz Parme. Drugih 9 letal so uničili nemški lovci.

Nemška letala so bombardirala pristanišče v Tripolisu ter zadela z bombami velikih mer dva parnika.

Ves dan smo izgubili eno letalo.

Dodatek k vojnomu poročilu št. 1017:

V zmagovitih spopadih naših lovcov v severni Afriki, ki jih navaja današnje poročilo, so se posebno odlikovali tile piloti: poročnik D'Ameglio Giovanni iz Neapla, Lattanzi Alfonso iz Norcia (Teramo), Martire Elio iz Neapla, podporočnik Ferazza Adelmo iz Rima, Moritto Giammaria iz Ittiri (Sassari) in Robetto Giuseppe iz Montafije (Asti) ter narednik-vodnik Scimionato Otello iz Preganziola (Treviso).

Angleški letalski napadi nemškega ljudstva ne bodo omajali

Berlin, 9. marca. s. »Berliner Börsen Zeitung« poudarja, da Velika Britanija s svojimi letalskimi napadi na nemška mesta skuša doseči isto, kakor je dosegla za prejšnje svetovne vojne s svojim namenom, da bi izstradala civilno prebivalstvo, ter pripominja, da so se prav tako kakor tedaj, ko je bilo med žrtvami sovražnikovega barbarstva 700.000 civilistov, t. j. žensk, starčkov in otrok. Anglosaksonci so se tudi sedaj vrgli logično na najslabotnejše predstavnike nemškega naroda. To dokazuje, — piše omenjeni list — da v zadnjih 25 letih Angleži niso dosegli nobenega znatnejšega napredka niti na moralnem niti na političnem polju. Navzlic temu je pa le bistvena razlika med letoma 1918 in 1943 — nadaljuje berlinski časopis — in ne more biti nobenega dvoma o tem, da so sovražnikove nade povsem neutemeljene. Pisec članka nato omenja nekatere značilnosti, glede katerih se današnji položaj razlikuje od položaja v letu 1918, potem pa končuje svoja izvajanja takole: »V nasprotju s položajem v prejšnji svetovni vojni obstoji danes trdnjša povezanost med bojiščem in notranjim položajem in dočim so tedaj vprav spričo tega, ker ni bilo takšne povezanosti, sovražnikovi udarci mogli upogniti civilno prebivalstvo, se danes kaže vedno trdnjša volja za odpor pred udarci, ki jih sovražnik besno zadaja civilnemu prebivalstvu, ki se zaveda, da bo končno zmago izvojevalo orožje osi.

Amerika prihaja nad Anglijo z zahtevami po plačilu

Lisbona, 9. marca. s. Nihče ni nikoli mislil, da so Združene države posegle v vojno zaradi kakšnega ideala ali zaradi simpatij do Velike Britanije. Znano je bilo, da iščejo Amerikanci v sedanji vojni kakor v prejšnji »velikih reči«, toda pričakovali je vsakdo, da bodo počakale vsaj do konca sovražnosti in šele potem pokazale svojo grabežljivost in požrešnost. Toda iz številnih govorov raznih političnih osebnosti se vidi, da je velika plemenitost Združenih držav do zaveznikov že izčrpana in da je še pred koncem vojne ameriško judovstvo že začelo predlagati račune in zahtevati plačila. Zadnje potrdilo med številnimi drugimi je podal voditelj demokratske stranke v kongresu senator Tydings iz pokrajine Maryland, ki je odkrito zahteval, naj zavezniki vsaj nekaj povrnejo Združenim državam od tistih zneskov, katere so prejeli po znanem zakonu o posojanju in dajanju v najem.

Senator Tydings ne prikriva svojih misli, pač pa jih rajši jasno izraža v pismu na poročevalsko agencijo »United Press«, ki naj bi jih potem sporočila javnosti, to je vsem zaveznikom in dolžnikom. V tem svojem pismu pravi senator Tydings, da določa zakon o posojanju in dajanju v najem le ameriške dobave orožja, streliva, oblek, raznega drugega blaga in živil zaveznikom, ne da bi poskrbel za plačilo vsega tega blaga. Z drugimi besedami pomeni »zakon o posojanju in dajanju v najem« neke vrste pot, ki uravnava le trgovski promet od Združe-

nih držav k zaveznikom, nasprotno pa bi bilo potrebno, da bi tisti, ki to pomoč prejemajo, zlasti pa Velika Britanija, morali v zameno takoj odstopiti Združenim državam v last tista oporišča, katere so za zdaj oddali v najem. Na tistih boriš otkih v Karibijskem morju, pravi senator, so Združene države potrošile mnogo milijonov dolarjev, da so postavile utrdbe »za voljo varnosti«. Ti otki nimajo nobenega go-

Načrti ameriškega imperializma glede vojaških oporišč na Tihem morju

Lisbona, 9. marca. s. Izjave Warrenna Magnusa člana ameriške zbornice kongresa in predsednika pododbora za mornariške zadeve v poslanski zbornici, sodelavec v odboru za izvedbo načrta, da se po vojni ustanovi mreža severno-ameriških oporišč na tihomorskih otkih, so najznatnejši izraz severnoameriškega imperializma. Z običajno hinavšino je Magnusen izjavil, da so narodi južnega in zahodnega Tihga morja tisti ki skušajo sodelovati z Združenimi ameriški državami tako, da bi po vojni prevzeli policijsko službo na Tihem morju. Po Magnusenu naj bi bila torej pobuda da to prišla od teh narodov, ne pa od Združenih držav. Pri tej policijski službi naj

spodarskega in trgovskega pomena, pač pa le vojaški pomen v primeru napada na Združene države in za njihovo obrambo.

Po drugi strani pa je Churchill svoj čas izjavil, da pomeni ameriška politika posojanja in dajanja v najem »najplemenitejše dejanje, ki ga je kdaj v zgodovini storila katera koli vlada na svetu.«

Zakaj se torej senator Tydings napačenja in zakaj Velika Britanija na takšno plemenitost ne odgovori in zakaj ne odstopi tistih malih otkov, pač pa jih daje le v najem? Mnogi ameriški krogi upajo, da bo Velika Britanija to hvalečnostno dejanje storila po vojni, toda Tydings je drugega mnenja. Ker dobro pozna svoje sorodnike onstran Atlantika, je prišel do sklepa, da bi pomenilo vsako čakanje veliko napako. Kolikor zadeva Veliko Britanijo, skrivajo Amerikanci svoje zahteve pod plašč sklicevanja na plemenitost, toda čisto drugačen pa je jezik, kadar gre za ozemlja, ki pripadajo drugim državam, posebno pa narodom latinske Amerike.

Nek drug član kongresa, Magnuson, predsednik mornariškega pododbora v poslanski zbornici, pa razpravlja o ekspanziji na Tihem oceanu in je pripravljen načrt, ki predvideva ustanovitve ameriških »temeljnih oporišč« v tem morju, ki naj bi po končani vojni služila tako za trgovinsko izmenjavo kakor za vojaške postaje ameriške mornarice. Potem našteva Magnuson razne otoke na Tihem morju in pravi: »Mi vemo, da so nam potrebna te vrste oporišča. Ne belimo si glave glede načina, kako bomo prišli do njih. Mi si jih bomo enostavno vzeli.«

Takoj po svoji razlagi o delavnosti Združenih držav pa je Magnuson povedal, da ameriški mornariški odsek že pripravlja osnutke za načrt, ki ga na vso moč zagovarja mornariški minister Knox. Magnusen je izpovedal, da je Knox vztrajal pri tem, da morajo Združene države imeti verigo oporišč, ki na bi bile nekaj železni obroč okrog Japonske in naj bi v bodoče preprečile vsak »oskus napada od te strani. Potem je Magnusen poudaril, da je omenjeni mornariški odsek glede tega že stopil v trgovske stike z narodi, ki bi ori tem

bi sodelovala tudi Rusija, ki — kakor pravi Magnusen — »nima nobenega strahu pred ameriškim imperializmom.«

Veliki nemški uspehi

Pri Orlu je bilo uničenih 90 oklepnikov — Nemci prodirajo proti Harkovu — Na srednjem odseku vsi sovjetski napadi krvavo odbiti — Hudi boji južno od Ilmenskega jezera — V severni Tuniziji samo manjši spopadi

Hitlerjev glavni stan, 9. marca. s. Nemško vrhovno poveljstvo je včeraj objavilo tole uradno vojno poročilo:

Jugozahodno od Harkova so nemške napadalne divizije etrle sovjetski odpor in ponesele napad na področja zahodno od mesta.

Na bojnem odseku pri Orlu je nasprotnik na raznih odsekih vedno znova zamen napadal nemške postojanke. Neki armadni zbor, ki je bil več dni v težkih obrambnih bojih, je dosegel včeraj velik obrambni uspeh. Izmed 90 napadajočih sovjetskih oklepnikov jih je bilo 66 uničenih v bojih na tleh, 8 pa iz zraka.

Na srednjem odseku je podvzel nasprotnik številne napade, ne da bi motil pokrete nemških čet. Povsod je bil krvavo odbiti. V večdnevni načrtni pokreti za skrajšanje obrambne črte je bil kraj Sičevka brez nasprotnikovega pritiska izpraznjen.

Obrambna bitka južno od Ilmenskega jezera se je tudi včeraj nadaljevala z nezmanjšano srditostjo. Kljub močni topniški pripravi in uporabi oklepni sil ter v gostih valovih nastopajočih bojnih letal, so se sovjetski napadi zrušili z najtežjimi izgubami v obrambnem ognju in pod uničujočimi udarci letalstva. Lovsko letalstvo in protiletalsko topništvo eta na tem odseku sestrelila 60 sovjetskih letal.

Na severnem tuniškem bojišču samo boji krajevnega pomena. Oddelki lovskega letalstva so v številnih letalskih bitkah dosegli uspehe. Nemški lovci so sestrelili 9 »Spitfireov«. Pri napadu nemških bojnih letal proti pristaniškemu področju Tripolisa sta bili zažgani dve ladji.

Nemška bojna letala so podnevi napadla Eastbourne ob južni angleški obali. V pretekli noči je bilo z rušilnimi in zažigalnimi bombami napadeno področje Southampton.

Sovražno letalstvo ni niti podnevi niti ponoči napadlo nemškega in zasedenega zapadnega ozemlja. Nad Severnim morjem je izgubil sovražnik tri večmotorna letala.

Izmet Ineni — znova izvoljen za predsednika turške republike

Ankara, 9. marca. s. Sedma turška velika narodna skupščina, izvoljena pri zadnjih volitvah, je včeraj na svoji prvi seji za predsednika republike spet enoglasno izvolila dosedanjega predsednika Izmeta Inenija. Izid volitve je skupščina sprejela z navdušenim ploskanjem.

Novi poveljnik katalonskega vojnega okrožja prevzel posle

Barcelona, 9. marca. s. General Moscardo je prevzel posle generalnega kapitana v Barceloni. Sprejel ga je začasni vršilec dolžnosti general Moreno Calderon, zastopniki vseh vojaških in civilnih oblasti ter ogromna množica ljudstva, ki je generala navdušeno pozdravljala. Ko je pregledal častno četo je general v kapitanski palači sprejel zastopnike vojaških oblasti iz Barcelone. General Calderon je spet prevzel posle vojaškega guvernerja v Barceloni.

»Razpoke na stavbi zavezništva«

Carigrad, 9. marca. s. »Džumhuriet« posveča v svoji včerajšnji številki uvodnik rusko-poljskemu sporu in poudarja, da so »na stavbi zavezništva, ki so jo postavili Anglosaksonci proti osi, zazijale velike razpoke.« Clankar omenja, da se jamstva, ki jih je Anglija dala Poljski, nanašajo na vse ozemlje poljske države, kakršna je bila po prejšnji svetovni vojni in da zato zadevajo tudi tiste pokrajine, ki jih zdaj hoče imeti Rusija. Vendar pa se Anglija skuša izogniti kakšnemu protislovju in se omejuje le na to, da poudarja, da rusko-poljski spor ni času primeren, dočim Sovjetska Rusija in poljska begunska vlada v Londonu nadaljujeta razpravo z nespremenjeno ostroostjo. List potem podčrtava, da to ni edino nesoglasje, ki obstoji med demokracijami državami ter posmehljivo pripominja, da se je tedaj, ko je Rusija napadla Finsko, oglasil kar cel zbor anglo-ameriških protestov proti Sovjetom, zbor, ki se je ponovno oglasil takrat, ko so Sovjeti zasedli baltičske države. Danes pa so — nadaljuje člankar — Anglosaksonci zavezniki Sovjetov in stavlajo za svojo zmago največje nade nanje, na tiste, zaradi katerih se je položaj sprevergel. »Džumhuriet« končuje svoja izvajanja s trditvijo, da so zavezniki primorani žrtvovati ona načela, o katerih pravijo, da jih v sedanji vojni vodijo, in da je to zanje velika slabost.

Možnost bliskovitega osnega pada na zahodno ameriško obalo

Stockholm, 9. marca. s. Številnim tesnobnim skrbem, ki tarejo Severnoamerikance, k trenutni negotovosti in boleči stvarnosti sedanjega trenutka, se je pridružil, kakor javlja newyorški dopisnik švedskega lista »Allehand«, radijski govor newyorškega župana La Guardia. V pričakovanju, da bo padla odločitev glede njegove kandidature za guvernerja francoske Severne Afrike, je La Guardia na široko obravnaval sedanji vojaški položaj in po celotnem pregledu prišel do zaključka, da »prav gotovo ni mogoče izključiti, da bi utegnila os izvesti presenetljiv napad na zahodno obalo Združenih držav. Ameriško ljudstvo, je svedčano zaključil, mora biti pripravljeno na takšno morebitnost. Združene države so država samih neverjetnosti: zdi se, da je govor La Guardia na meji med resnimi in šaljivimi.

Vesti 9. marca

Japonci sporočajo, da je 5. marca 53 angleških letal napadlo luko Ajahab v Birmi. Napadalecva letala so bila vrste »Blenheim« in »Hurricane«. Kljub številni premoči so Japonci sestrelili 7 letal.

Inflacija v Ameriki je dospela do vrhunca, katerega smatramo za nevarnega sedanjemu in bodočemu gospodarskemu življenju. Računajo, da bo letos znašal denarni obtok nad 25 milijard dolarjev. Vsi vladni ukrepi proti inflaciji so brez uspeha.

Iz Londona se je vrnil v Stockholm dopisnik švedskega lista »Socialdemokraten«, ki je v Londonu zamen čakal, da bi lahko odšel v Sovjetsko Rusijo, kljub temu da je bil edin švedski časnikar, ki je v tej vojni dobil sovjetski potni list.

V Burgošu je bilo 1000 španskih prostovoljev »sinje divizije«, ki so se vrnili iz Rusije, sprejeto z velikimi manifestacijami. Vse mesto je bilo v zastavah, trgovine in uradi so bili zaprti, ljudstvo pa jih je toplo pozdravljalo.

prišli v pošte. Pripomnil je, da je novozelandski minister v celoti odobril ta načrt in da so tudi Kitajska, Avstralija in Nizozemska izrazile željo, da bi sodelovale pri izvajanju načrta, kolikor bi bilo vsaki pač mogoče. Po Magnusenu bodo Združene države s svojo mornarico in svojo premočjo v človeških silah izvajale najvišjo policijsko nalogo. Slednjič je omenjal na splošno razne otoke v Tihem morju ter dejal: »Vemo, da potrebujemo nekatera teh oporišč, ne belimo pa si glave o načinu, kako bi prišli do njih. Enostavno jih bomo zasedli.«

DRVARKA MARIJA

TOMAŽIČ JOŽE

BERANEK JOŽE

29.

Nad cvetočo cerkveno lipo je klenkal srebrni zvon in vabil vernike k Drvarki Mariji. Skozi odprto božjo vežo pod zvonikom so počasi, plašno in pobožno vstopali v romarsko cerkev vsi ti domači pohorski romarji in tuji božjepotniki z daljnih polj in gor in bližnjih krajev in drvarij. Čepčav so bili tako različnih stanov in poklicev, so vendarle vsi ti bili drug drugemu enaki, zakaj v njih prsih je žgala skrb in skrta bol. V njih srcih pa je ob obeh rasel rahel plamenček, ki se je nagibal k Drvarki Mariji s prošno željo v tihi molitvi: »Daj nam zdravjel Srečo! Daj nam kruha!«

Na prsih so stiskali v izrezljanih likih upodobljene prošnje in želje, skrite med šopke planinskih rož in sremčja. Položeni k njenim nogam ji bodo potožili svoje gorje; cvetje bo Drvarki Mariji med mašo v veselje, nato pa bo ljudem v zdravilo.

30.

Sredi cerkve se je zila klečča vrsta romarjev in božjepotnikov zdaj na desno, zdaj na levo in drsala s koleno po zemljastih tleh počasi naprej, kot bi jih bila nevidna roka skrivnostne pletilke vpletala v živ venec prosilcev in prosilk ter ga vlekla okoli Marijinega prestola. Vsakdo se ji je zazrl v njene sinje-modre oči, ona pa je s svojo roko nežno segla vsakomur v srce ter iz njega pobrala vse bridkosti in težave, skrbi in bolečine, da so njih srca postala lahka in v potolaženosti pojoča kot srebrni zvončki iz sinjih daljav.

Medtem je stari cerkovnik, ki je med tednom kmetoval in lesoval na svoji planini, odbrenkal z malim zvonom, nato pa pozvonil skupaj z vsemi zvonomi. Njih ubrani glasovi so se razlili čez obširne planine, čez široke vrhove planje in kope in odmevali po številnih cerkvenih stolpih ter vabili svoje bro-naste sosede k godovanju Drvarke Marije. Tedaj so se po vseh pohorskih cerkvah zamajali zvonomi sami od sebe, zatrdnili in odzvanjali.

Padlemu tovarišu Remic Matiji

Dne 18. febr. je padel na Dobrovi kot nova žrtev partizanske podivjanosti Remic Matija, pos. sin iz Podsmreke. Padel je v junakijski borbi v prednjih vrstah. Že s prvimi dnevi so ga vzljubili vsi člani novoustanovljene Vaške straže na Dobrovi. Bil je skromen, pošten, iskren, uslužen, požrtvovalen, dobro srčen, pogumen, poslušen, in kaj bi naštevati! Bil je cel fant, fant od fare. In kakor da bi Bog očito hotel pokazati svojo jezo nad morilcem, ga je takoj zadela njegova maščevanje: padel je nekaj trenutkov za njim. Vendar nas to ne more potolažiti. Stlenjeni zobje in zadržane solze tovarišev-borcev so zgovorna priča o žalosti, pa tudi odločni volji vztrajati v borbi do končne zmage nad najhujšim sovražnikom našega naroda — komunizmom. Tudi ob priliki pokopa se je pokazala podlost partizanske miselnosti, ki ji ni nobena stvar sveta, s tem, da so streljali na pogrebce. K sreči ni bilo hujših posledic kot to, da je bil pogreb zaradi tega preložen za nekaj ur. V imenu fantov se je poslovil od padlega tovariša poveljnik tukajšnje Vaške straže, dočim mu je častna četa oddala zadnji pozdrav. Naj nam bo vzgled požrtvovalnosti in idealizma v borbi proti uničevalcem našega rodu. Naj počiva v miru.

Ostuden zločin komunistov nad hromim dekletom

Pred šestimi meseci javnost skoro verjeti ni mogla, ko smo poročali o komunističnem zločinu nad hromim Kozinčevim Janezom iz Zapotoka pri Sodražici, da so odvratni morilci umorili vse življenje trpečega hromega kmečkega fanta, saj ta hromi vendar ni bil v napotje partizanskim osvoboditeljem. Le kdor je doživel »svobodo« partizanskih republik in pravice dnevi pa so komunisti izvršili nič manj odvraten zločin v vasi Poljanah pri Škocijanu blizu Mokronoga. Umorili so namreč hromo Tončko Udovičev, ki je bila že 8 let

Ogenj v Kozarjah

Preteklo nedeljo, dne 7. marca, popoldne je nenadoma izbruhnil požar pri Jerici Artač, vdovi po železničarju v Kozarjah pri Dobrovi. Ogenj so po neprevidnosti zanetili otroci in sicer na podstrešju hiše, kjer je bila shramba za seno. Ker je prav ta dan pihal močan veter, je bilo hipoma vse v plamenih. Gasilec, ki so prihiteli iz Ljubljane, se je posrečilo požar vsaj v toliko omejiti, da ogenj ni zajel notranjih prostorov hiše. Zgorelo pa je na podstrešju vse, kar je bilo gorljivega. Poleg opreme v podstrešni sobici je zgorela tudi vsa zaloga živil, ki si jih je vdova za ves mesec pravkar nabavila. Ker živj oškodovanka s svojo desetletno družino izključno le od majhne pokojnine, jo je neprilakovana nesreča tem težje prizadela.

prikljenjena na bolniško posteljo in se brez tuje pomoči sploh ni mogla gibati.

Grozen zločin je vzbudil ljudsko zgražanje po vsej širni okolici, vendar so komunisti po svoji navadi tudi tokrat našli pretevezo za opravičilo tega ostudnega zločina; ubili so jo, češ da je njen brat ušel od partizanov.

Grdo dejanje nad nedolžno in bolno Udovičev naj bo v opozorilo vsem glasnikom »ljudske pravice« v Ljubljani, ki zahtevajo z raznimi propagandnimi sredstvi od Ljubljancanov »narodni davke« za morilce poštenih kmečkih ljudi in celo za umore hromih in bolehnih pri katerih bi moralo biti najbolj zakrknjeno srce usmiljeno in dobrohotno.

Kdo je Tito?

Večkratni zločinec, tat, vsestranski komunistični potepuh Josip Broz, z drugim imenom Josip Tomanek, doma iz Kumovca na Hrvaškem. — Na vajetih ga drži komunistični jud Mojzes Pijade. Torej vreden tovariš morilcu Borisu Kidriču, ki ga drži na vajetih komunistični napol jud Aleksej Baebler.

Edgar Wallace:

Žabar s krinko

»Vidite, to je ravno vaša smola! Jaz sem nimam niti za ščepec! Je priznal Elka. Niti atoma olikanosti nimam. Si cer vam pa lahko priznam, Lola, da sem član velike družine. Bil sem edini deček med desetimi sestrami. Če se med našimi stvarmi nahaja kaj, česar ne bi smeli videti, kar zaključite: Zaprte oči. In jaz seveda ne bom tja-kaj pogledal.«

Na prvi pogled ni bilo nič takega, kar bi bilo sumljivo. Iz spalnice je prišel Elka v kopalnico. V njej je bilo okno odprto. Elka je posvetil s svetilko po zunanji steni. Opazil je, da je bila na steni pritrjena steklena tuljava.

»Saj to pa izgleda kot majhen izolator,« je mrmral.

Ko se je vrnil v spalnico, je začel iskati radiodajni aparat. Odprl je vrata ogromne omare iz mahagonijevega lesa. V tej omari so vsele Loline obleke v mavričnih barvah. Elka je segel z roko v omaro. Omara se mu je zdela čudna, kajti bila je izredno plitva, rekel bi najbolj plitva kar jih je kdaj videl. In Elka je v svoji dosednji policijski službi prebrskal že veliko omar. Na zadnji strani stene je bilo čutiti neko čudno vrsto toplote.

Lola je s prekrizanimi rokami stala pred omaro. S posmehljivim izrazom v

svojih lepih očeh je opazovala Elka pri delu. Elka je zaprl omaro. Pri tem je z občutljivimi prsti vcnomer iskal, da bi morda le staknil kje kako pero. Dolgo časa je iskal, dokler končno le ni našel gumba in dela površine, ki se mu je pod prstnim pritiskom udala. Slišal se je zadušen pok in prednja omarna stena se je začela premikati.

»Aha, postelja kombinirana z omaro!« je dejal Elka.

»Pri moji veri, to je pa res praktična iznajdba!«

Vendar pa to, kar se je prikazalo ni bila postelja. Resnici na ljubo povedano, bi bil Elka zelo, zelo razočaran, če bi se zares prikazala posteljna omara. Na okvirju je bilo več električnih, dalje usmerjevalci toka; skratka cela priprava, ki je pač potrebna za oddajno postajo. Elka je gledal ta oddajnik ter se čudil.

»Saj imate gotovo dovoljenje za to?« je vprašal resno.

V resnici pa tega ni mislil zares, saj je dobro vedel, da se za zasebne radijske postaje tudi v Angliji ne izdajajo dovoljenja tjavanđan.

Lola je šla k pisalni mizi in prinesla listino, ki jo Elka zahteval. Elka je bral, bral in priklinal.

»Vi ste pa sposobni,« je rekel z respektom. »Zdaj bi pa rad videl dovoljenje, ki vam ga je naredil in izdal žabar številka 1.«

»In jaz bi rada vedela ali ste navedeni buditi ljudi sredi noči, da jih povprašujete po njihovih dovoljenjih.«

»Vi ste nocoj uporabljali to oddajno postajo kot nameščenka žabarjev,« je rekel Elka na kratko. — »In morda boste zdaj tako ljubeznivi in povedali gospodu kapetanu Gordonu, zakaj ste to storili?«

Lola se je zdaj prvič obrnila k Diku.

»Tega oddajnika že tedne dolgo nisem uporabljala. Danes pa me je prosila sestra mojega prijatelja, če bi ga smela uporabiti.«

»Ali mislite gospodično Bennettovo?« je vprašal Dik. Lola je dvignila glavo z dobro igranim začudenjem.

»Od kod pa vam je spet to znano?«

»Draga Lola, zdaj si se pa izdala, se je zasmejal Elka prijazno.

Gospodična Bennettova je stala zraven mene, ko si ti začela govoriti v žabarjevem imenu. In najboljšje bo zdaj to, da se lepo usedeš in vse po pravici poveš. Številko 7 smo večeraj zvečer ušli in sedaj vemo vse. Jutri bo ždel še žabar številka 1 v zaporu z verigami na rokah. Sem sem prišel le z namenom, da ti ponudim zadnjo možnost in rešitev. Zdaj ti moram tudi priznati, da sem te na skrivaj vedno ljubil. Nekaj na tebi me spominja na deklico, ki sem jo v mladosti blazno ljubil.«

»Sedaj vam bom nekaj povedala Elka,« je dejala Lola.

»Vi niste nikogar ujeli in vi ne boste nikogar ujeli. Vi ste sicer zaprl vašega ploskonogega Balderja v skupno celico s Hagmom in rečem vam, da ne boste ničesar izvedeli. Nasprotno: le velike neprijetnosti ste si s tem napravili na svoja ramena!«

Kdaj drugič bi se Gordon zabaval ob taki izjavi. Tokrat mu pa ni bilo do smeha, ker se je Elkaovo lice v trenutku tolikanj potegnulo, da je bil pogled na njega res obupen. Elka je gledal Lolo ves preplašen preko robov svojih naočnikov.

»Hagn ne bo prav nič priznal,« je nadaljevala. »Kajti žabarjeva roka bi ga udarila, kjerkoli bi bil, kakor je zadela Millsa, in Litnowa ter bo tudi vas ugonobila, če bo žabar smatral, da je potrebno, da vas spravi s sveta. Tako, sedaj me lahko aretirate, če hočete. Vi ste dali postaviti v mojo sobo diktatfon ter ste prisluškovali pogovoru, ki sva ga imela Lew in jaz z Bennetto. Čemu neki me še ne aretirate ter mi ne napravite procesa?«

Elka je pač dobro vedel, da ni imel nikakršnega dokaza za njeno krivdo, zaradi katerega bi jo lahko postavil pred sodišče. In Lola je pa to prav dobro vedela.

»Ali res mislite, da mi boste utekli, Bassanova?«

Gordon je to rekel in ona ga je premerila s sovražnim pogledom.

»Pred mojim imenom stoji — gospodična — ga je nadržala.

»Preje ali pozneje boste vi za sodno in kaznišnično oblasti le številka,« ji je odvrnil Dik mirno.

»Vi in vam podobni živite neodgovorno življenje tjavanđan. In nekega dne vas bomo imeli morda jaz, če ne jaz, pa moj naslednik. Saj morate vedeti, da ne morete zmagati v borbi z zakonom, kajti zakon je več in trden.«

»Stanovanjski preiskavi se ne morem upirati, če to zahtevate. Nikakor pa me ne morete prisiliti, da bi poslala vaše pridigovanje!« je rekla omalovažujoče. »In če so gospodje že končali s preiskavo, bi jih prosila, da mi končno vendar enkrat že dovolijo, da se podam k potrebnemu počitku, da se naspim in se ne zbudim neprespana, ker to bi škodilo moji lepoti.«

»Tega se vam nikakor ne bo treba bati,« je dejal vedno vljuden Elka. Loli je ta opazka ugajala, kajti tudi ona je bila, kot vse ženske njene vrste, zelo nečimurna.

»Vi niste slab človek, Elka, mu je dejala. Ste sicer slab detektiv, ampak imate zlato srce.«

»Če bi bilo to res potem ne bi nikoli tvegal, biti sam v vaši družini!« je odvrnil Elka, ko je odhajal iz njenega stanovanja. Na pragu se je priklonil.

Stari Bennett je namrgodil obraz in videlo se mu je, da je dvomil v resničnost te izjave. Vprašujoče je pogledal Dika.

Ljubljana

Koledar

Torek, 9. sušca: Pust; Frančiška Rimska, vd., Gregor iz Nise, škot.

Sreda, 10. sušca: Pepelnica; 40 mučencev; Makarij, škot.

Obvestila

X. simfonični koncert bo v ponedeljek, dne 13. t. m. v veliki unioński dvorani pod vodstvom dirigenta Draga M. Sijanca. Predprodaja se bo začela v sredo, dne 10. t. m. dopoldne ob pol 9. V sredo se bodo prodajali izključno le sedeži v dvorani in na balkonu. Posamezna oseba sme dobiti največ štiri sedeže. Stojišča pa bodo v predprodaji v četrtek, 11. t. m. To je potrebno zaradi tega, da olajšamo občinstvu nakup. Občinstvo prosimo, da v lastnem interesu to upošteva in se po tem tudi ravna. Na sporedu simfoničnega koncerta so dela Schuberta, Tartinija, Šantla in Liszta.

Pogreb g. Karla Kristana. Danes ob pol 5 popoldne bomo spremili na zadnji poti g. Karla Kristana, 57 let starega knjigoveza v tiskarni Merkur. V mlajših letih je bil vnet pristaša dramatične in je tudi sam nastopal na gledaliških deskah. Posebno vneto je sodeloval pri ljudskem odru in na odru rokodelskih pomočnikov. Pokojnik je bil na glasu tudi kot dober pevec-basist. Pokojnik zapuša tri osirotele otroke in dva brata. Sorodnikom naše sožalje, pokojniku pa naj bo Bog milosten sodnik!

E. Gregorin: »Oče naš...«, sedem podob iz življenja, bodo igrali v Drami na pepelnico sredo. Začetek predstave bo ob 17. Cene so znižane. Nastopili bodo: Marija Vera, Levarjeva, Starčeva, Kraljeva, Razbergerjeva, Rakarjeva, Gabrijelčičeva ter Vladimir in Milan Skrbink, Bratina, Nakrst, Plut, Raztresen, P. Kovič, Verdonik, Brezgar in avtor Gregorin, ki je delo tudi zrežiral. Preskrbite si vstopnice v predprodaji v Operi, ki je odprta od pol 11 do pol 13 in od 16 do 18.

Učiteljice in profesorji v pokoju, člani »Združenja šolnikov« lahko dvignejo članske izkaznice za šolsko leto 1942/43-XXI v Frančiškanski ulici št. 6/L vsak dan od 9 do 12 in od 15 do 18.

SGARAVATTI SEMENTI S.A., PADOVA

Sementi di Ortaggi, Foraggi ecc.
Semena za zelenjavo, krmila itd.

Chiedere offerta — Zahtevajte ponudbo.

Drama. Torek, 9. marca ob 17.30: »V Ljubljano jo dajmo!«

Opera. Torek, 9. marca ob 17: »Slepa miš.« Opereta. Izven.

Seno in slamo kupuje Gospodarska zveza, Ljubljana, Blewaisova c. št. 29.

Brezove metle dobite pri Gospodarski zvezi, Blewaisova cesta št. 29.

Korenje, rumeno kolerabo in krmilno peso prodaja od petka, t. j. 5. t. m. dalje Gospodarska zveza v svojih skladiščih v Maistrovi ulici št. 10.

Spominske krušne krožnike razstavlja tvrdka KLEIN, Wolfova ulica.

Moške pletene rokavice so bile najdene v nedeljo na Bregu. Lastnik jih dobi v trgovini Soklič na Bregu, pri šentjakobskem mostu.

Govor glavnega ravnatelja hrvaške propagande Matije Kovačiča:

Zakaj je Hrvaška stopila ob bok osi

»La Corrispondenza« prinaša naslednje poročilo iz Zagreba: Glavni ravnatelj hrvaške propagande Matija Kovačič je imel te dni po radiu političen govor, v katerem je med drugim dejal tudi tole:

V preteklih dveh letih hrvaškega neodvisnega državnega življenja se je zgodilo predvsem to, da hrvaški kmet in delavec ne samo delata, pač pa, če je potrebno, žrtvuje tudi svoje življenje in umirata za državo. To je najmočnejši izraz državne zavednosti vsakega naroda. Poleg tega pa je vsakomur postalo jasno, da hrvaški narod ni nikdar hotel, nikdar ne bo hotel in tudi nikdar ne bo mogel niti hoteti dovoliti, da bi bil s Srbijo v skupni državi. Obnova takšne zveze je povsem nemogoča, če naj na Balkanu vlada mir, pa tudi s stališča temeljnih načel, na katerih mora stoneti in na katerih tudi bo zgrajena nova Evropa. Hrvaški narod na vsak način hoče svojo neodvisno državo. Ta njegova volja, ta odločitev njegovega razuma, srca in duše izključuje vsako drugo kombinacijo, ki bi zanikala in vzela hrvaškemu narodu največje vrednote.

Najvažnejši nalogi

Danes gre v prvi vrsti za državno obrambo in za oskrbo prebivalstva z živila. To sta najvažnejši nalogi. Prvo so rešile oborožene sile, drugi pa sta posvetila svoje neutrudljivo delo hrvaška ustaška vlada in ves hrvaški narod. Gotovo je, da je bilo za državno obrambo in za oskrbo prebivalstva z živila storjeno vse, kar je bilo le mogoče. Če upoštevamo vse težave, proti katerim smo se bili prisiljeni boriti in se bomo, se zdi jasno, da bi bil položaj glede prehrane na Hrvaškem boljši kljub sedanjim vojnim časom, če ne bi bilo težav, ki jih prizadevajo sovražniki hrvaškega naroda. Navzlic vsem tem težavam pa lahko rečemo, da na Hrvaškem lakote ne bo.

Rusija svoje zmage ne bi delila z Anglijo

Jasna stvar je, da v primeru, če bi sedanjo veliko vojno dobila Sovjetska Rusija, nikdar ne bi te svoje zmage nad Evropo delila z Anglijo, še manj pa z Združenimi ameriškimimi državami. Samo bedak bi lahko rekel in zapisal, da bi v primeru sovjetske zmage kakšna država lahko ubežala strahotam boljševizacije, še neprimerno manj verjetno pa bi bilo, če bi kdo trdil, da bi v takšnem primeru kakšna sovjetska pokrajina v Evropi imela drugačno vlado in drugačen red, kakor pa obstoji v boljševikojudovski državi, še manj pa, da bi bila ta red in vlada demokratična. Ali je mar treba o tem

sploh še kaj govoriti? Jasno je, da bi Sovjetska Rusija v primeru zmage prelila mnogo krvi. V morju krvi bi se utopila svoboda vseh narodov in bi bilo razdejano in uničeno vse, kar je dobrega. Kakšna usoda bi v tem primeru zadela hrvaški narod, si lahko mislimo.

Najvišje življenjske koristi hrvaškega naroda in celo njegov nadaljnji obstoj sta zahtevala, da smo se že prvi dan vojne obrnili proti boljševizmu in ob bok osnih držav, čeprav se tedaj boljševiška nevarnost še ni zdela tako zanesljiva. To je treba poudariti prav danes na obletnici ustanovitve rdeče vojske, tega vojnega orožja judovstva in boljševizma, ki ga je treba uničiti.

Zmaga je zanesljiva

Zmaga v boju proti boljševizmu je zanesljiva zmaga, zakaj čeprav napadajo Evropo bestialne sile, ki so se dvajset let pripravljale na vojno, je na evropskem bojišču že nad 200 milijonov mož, ki se zavedajo dejstva, da je treba vse žrtvovati za uničenje evrazijskih boljševiških tolpe ter enkrat za vselej obvarovati Evropo pred nevarnostjo od vzhoda.

Anglija — večna sovražnica Hrvatov

Angleška politika in angleški nameni v tej vojni so povsem nasprotni življenjskim koristim hrvaškega naroda, vse Evrope in vseh muslimanskih narodov. Na Hrvaškem in med hrvaškim ljudstvom ne sme biti nobenega zavednega Hrvat, ki bi igral na angleško karto. Anglija je že pred izbruhom sedanje vojne nasprotovala svobodi in neodvisnosti hrvaškega naroda in tudi se danes je nasprotnica Neodvisne Hrvaške Države, zakaj rada bi naščuvala hrvaški narod, ki bi bil podrejen gospostvu in oblasti Srbije, proti nemškemu in italijanskemu narodu za ceno popolnega uničenja hrvaškega naroda po ciničnih računih bogatašev iz Londona.

Kaj je Anglija v preteklosti dobrega storila za hrvaški narod? Kaj je Anglija storila, da bi se leta 1918 priznala hrvaškemu narodu pravico samoodločanja, ki so jo zahtevali Hrvati po pokojnemu Stjepanu Radiću? Kaj so Angleži storili potem, ko je bil Stjepan Radić zato, ker je branil najvišje narodne interese, zaprt in potem po odobritvi Karadževićev umorjen?

Na kakšen način more tako imenovana angleška demokracija opravičiti dejstvo, da je politično in denarno podpirala diktaturo kralja

Aleksandra, medtem ko danes politično, denarno in vojaško podpira tolpe Draže Mihajlovića?

Življenjski zakon hrvaškega naroda

Ustaška Hrvaška je stopila na stran Osi zato, ker je to njen življenjski zakon, zakon življenja hrvaškega naroda. Stopila je ob bok evropskih narodov, ker je hotela imeti, ker hoče braniti in rešiti svojo državo in svojo svobodo. Dvignila se je kot en mož, da brani svoje življenje pred partizani, in proti boljševiki na notranjem in zunanjem bojišču. Brani se pred navali oboroženih tolpe, ki jih plačujeta bivši kralj Peter in Anglija, zakaj rešiti se hoče tudi biološko. Rešiti se in braniti pa se more le na ta način, da se bori proti tistim, ki jo hočejo tudi biološko uničiti.

»Lohengrin« v japonščini

Berlin. (CE.) Kakor poročajo iz Tokia, so tam pred kratkim prvič predvajali Wagnerjevo delo »Lohengrin« in sicer v japonščini.

V džungli so našli razvaline starodavnega mesta

Amsterdam. (CE.) Na svojem bojnem pohodu po Birmaniji so japonski vojaki našli neke v džungli nedaleč od reke Iravadi na razvaline nekega starodavnega mesta. Po mnenju strokovnjakov za takšne stvari gre za mesto Pagan, ki je bilo nad tisoč let prestolnica birmanskih kraljev in ki so ga leta 1284 razdejali Mongoli. Doslej, pravijo, so na tem kraju že izkopali mnogo nedanjenih umetnin in drugih dragocenosti.

HENRIK SIENKIEWICZ

ROMAN V SLIKAH

GIUSEPPE LUGO

GIUSEPPE LUGA

HA INCISO ESCLUSIVAMENTE PER LA
SO SNELI IZKLJUČNO LE NA PLČSČE

CETRA

LE PIU BELLE CANZONI DEL FILM
NAJLEPŠE PESMI IZ FILMOVMILIARDI CHE FOLLIA - BOGASTVO IN SREČA
e SENZA UNA DONNA - BREZ ŽENE

DEI QUALI E PROTAGONISTA — V KATERIH JE GLAVNI IGRALEC

MILIARDI CHE FOLLIA!

(di Lazzaro Dole) Canzone ritmo allegro

CAVALLINO CORRI E VA

(di Lazzaro Bruno) Canzone caratteristica

PICCOLA MIMI

(di Lazzaro Dole) Canzone ritmo moderato

MILIONARIO CHE FOLLIA

(Bixio-Nisa) Canzone ritmo allegro

SENZA UNA DONNA

(Bixio-Nisa) Canzone ritmo allegro

IO NON POSSO CANTARE ALLA LUNA

(Bixio-Nisa) Canzone serenata

BOGASTVO IN SREČA

(di Lazzaro Dole) Pesem, ritmo allegro

TECI KONJICEK, DIRJAJ

(di Lazzaro Bruno) Pesem

MALA MIMI

(di Lazzaro Dole) Pesem ritmo moderato

MILIONAR — KAKŠNA BLAZNOST

(Bixio-Nisa) Pesem, ritmo allegro

BREZ ŽENE

(Bixio-Nisa) Pesem, ritmo allegro

NE MOREM PETI LUNI

(Bixio-Nisa) serenata

S. A. CETRA

Viale Poggio Imperiale 54
FIRENZE — Telefono 22-860

TONE GLAVAN: Zemlja je zadihala

»Res, Boštjan. Kdaj bi že zdvomila in razdrila ljubezen, če bi te dobro ne poznala. O, bolj te poznam kakor sebe. Si že priden, Boštjan,« ga je pogladila po licih.

»Sneg jima je škripal pod čizmami in mrzla burja jima je brila obraze.

»Ti, mrzlo je,« je spregovorila ona.

»Naj se vrneva?«

Prikimala je. Obrnila sta se in zavila proti Teharjevini, si želela lahko noč in sleherni je težko pričakoval nedeljskega jutra in popoldneva, ko bo storjen prvi korak.

Staremu Jernejcu se je zdel ta korak zelo slavnosten. Obkel si je zakmašni gvan, si po novem načinu zavezal kravato, ki mu jo je Boštjan prinesel iz Amerike — pa tako je bila pisana kakor travnik, ko vse cvete —, imel je veliko opraviti z britjem, ker ni maral iti kosmat, in dekla mu je morala dvakrat osnažiti škornje. Postaviti se je hotel kot fant in ne kot oče, ki snubi za svoje sive sive. Ej, ko je on snubil! O, kje so že tista leta! Saj že skoraj ni več res. Takrat si je kupil novo obleko in napregel je najboljšega srca, kajti nevesto je imel tri vasi daleč. In kako so ga gledali ter z občudovanjem govorili: »Poglejte, fanta, snubit se pelje! Playbo iz Lesa bo vzela. No, Bog mu daj srečo!« Tudi Boštjana je zdaj silil, da se mora lepo napraviti in venomer mu je bil za petami. Noge je privzdigoval kakor na plesu, čeprav mu je starost lezla vanje.

»I, daj no, daj!« ga je priganjal. »Teharjevi že čakajo in morda že menijo, da naju ne bo, ker sva se skujala. Daj no, daj!« Boštjan si je popravljal še kravato in naravnaval klobuk.

»Bolj po strani, Boštjan,« mu je svetloval. »Fant mora imeti klobuk po strani. Tako, daj no, še malo, da, tako pa bo,« je govoril. »Kako pa imaš kravato zavezano? Daj, popravi! Saj bo še mene sram, ko si taka šlampa. Bolj na sredo naravnaj. Tako, da... In pa, kakšne čizme imaš, kot si vendar hodil? Saj pozimi ni prahu.« Moral si je osnažiti še čevlje. Oče si ga je polje ogledal od nog do glave.

»No, saj si kar zal fant. Pa pojdivale!« Hodila sta počasi. Ljudje so ju ogledovali za okni in s peči ter govorili: »Jernejca gresta snubit. Poglejte ju! In stari! Kot kakšen fant je. Kdo bi mu prisodil njegovo leta? Primojdunaj, takšna korenina! E, ne bo ga še pobralo, ne. Še vnuka bo zibal, če ga bo Bog kmalu dal... No, vso srečo!« so na tihem želeli obema. Tak dogodek je za vso vas nekakšen praznik, tih praznik, ko si drug drugemu v mislih voščijo srečo...

Pri Teharjevini so ju že pričakovali. Na mizo so pognili sveže opran križast prt, postavili v sredo bel kruh in kozarec za vino. Kristu v kotu so ocedili oltar in mu dali nov prt. Tudi podobno se nekam veseleje gledale s sten. Obrisali so prah, poribali pod in sploh so opravili vse, kar delajo sicer za velike praznike, za božič ali veliko noč. Minka si je dosti prizadevala, nič manj mati! Oče pa, ki ju je gledal z zapečka, se je samo smejal. Pa bo zletel prvi ptiček iz gnezda, si je mislil in kar nekam hudo mu je bilo. Saj Minko ima rad, otroško rad, ker se mu še vedno zdi, da je majhno dekle, ki je komaj začelo hoditi v šolo... Dolg čas mu bo po njej, a kaj hoče... Je že tako. Morda biti, ker mladi hočejo. In mladi imajo sedaj pravico odločati. No, kadar mu bo preveč dolgočasno in pusto okoli srca, bo pa vstal in šel v vas k Jernejčevim in pobaral, kako se imajo. Če bodo že kaj imeli, bo popestoval ali pozibal... Star je, za delo tako ne bo več kmalu. Zrasli bodo si novi in ga prerasli. Misliti bo moral na smrt in zmoliti kak očenaš za duše v vseh, da ga bo sveti Peter prej spustil v sveta nebesa... Na to še ni nikdar mislil, danes prvič, in kar hudo mu je bilo, da ga je stisnilo v grlo.

Zunaj je zaropotalo.

»Gresta,« je planila Minka k mizi ter na hitro popravi prt, čeprav bi ga ne bilo treba. V takih trenutkih človek do zadnjega popravlja in snazi...

V tem je potrkalo.

»Napreje!« se je odzval Tehar z zapečka.

V hišo sta stopila oba Jernejca, oče in sin.

»Dobro dan!« sta pozdravila.

»Bog daj!« so jima vsi odgovorili.

»Kaj bo dobrega?« je kar tako pobaral Tehar. »Zima je zunaj.«

»Zima pa, zima,« je besedoval Jernej in stopil k peči, da bi se ogrel. »Malo v vas sva prišla. Pusto nama je doma, Jože in Pepa sta šla k nauku, pa sva rekla: pojdiva malo v Teharjevini. Dolgo se že nismo videli.«

»Prav, prav,« je kimala Teharka.

»Sedita, kaj bosta stala!« jima je velel gospodar. »Kar tule k peči, da se malo ogrejeta. Presneto je mrzlo, pa še božiča nismo dočakali. Kaj bo šele v januarju? Saj ne boš smel glave pomoliti iz hiše. Da, primojdunaj, da ne.«

»Saj je, saj je,« je pritrjeval Jernej, ko je sedel na klop. »Še ti sedi, Boštjan! Vem, da te zebe.«

Tehar se je zvito nasmehnil.

»I, kaj ga bo zebo!« Ljubezen greje človeka. Mar ne, Boštjan?«

Boštjan ni rekel nobene. samo nerodno je ošinil Minko, ki se je skrila za materin hrbet. Potlej pa je vseeno sedel.

»Huda bo, huda,« je presekala Jernej Boštjanovo zmedenost.

»Kar na peč se bomo zavlekli, mladi naj se pa ženijo, ki imajo vročo kri.« je nekoliko namignil na svojo reč, kakor je na kmetih navada.

»Saj, saj,« je hitel Tehar. »Mi na peč, mladi pa pred oltar.

Ah, svet se čudno vrti, če se vrti. Pravijo, da se. Pa ne vem. Meni se zdi, da sem zmeraj na enem in istem kraju. Samo star postajam. Najbrž se učen gospodje tudi tako starajo in pravijo staranju: svet se vrti, ha, ha... No, saj pravim, svet je pa res bolj telebnaš kakor mi vsi skupaj.«